

רע"פ 761/19 - ילנה זמנסקי גלזר נגד מדינת ישראל, זינאידהארנפרייס

בבית המשפט העליון

רע"פ 761/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: ילנה זמנסקי גלזר

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. זינאידהארנפרייס

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בע"פ 14022-09-18 מיום 3.1.2019 שניתן על ידי כב' סג"נגילה כנפי שטייניץ וכב' השופטים אריה רומנוב ודנה כהן-לקח

בשם המבקשת: עו"ד שאול עזרא

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סג"נג' כנפי-שטייניץ וכב' השופטים א' רומנוב-ד' כהן-לקח) בע"פ 14022-09-18 מיום 3.1.2019, בגדרו נדחו ערעורי המבקשת על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' גורדון) בת"פ 51228-08-16 מהימים 21.2.2018 ו-11.6.2018, בהתאמה.

2. המבקשת הורשעה לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של תקיפה סתם (לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977) בגין תקיפת המתלוננת, הגנת לשעבר של בנה של המבקשת. במסגרת גזירת הדין נדחתה עתירת המבקשת לביטול ההרשעה משמדובר באירוע חמור; המבקשת לא לקחה אחריות על מעשיה; ולא הוכחה כי ההרשעה עמוד 1

תגרום לה לנזק קונקרטי. בהקשר זה נקבע כי בניגוד לטענותיה, לא הוכיחה המבקשת שהיא מועסקת בתעשייה בטחונית ועלולה להיות מפוטרת בעקבות הרשעתה, או כי הרשעתה תמנע תעסוקה בתעשייה בטחונית או ציבורית. על המבקשת נגזרו של"צ בהיקף של 160 שעות; מאסר מותנה; קנס בסך 600 ש"ח או 3 ימי מאסר תמורתו; ופיצוי למתלוננת בסך 400 ש"ח.

3. ערעור המבקשת, כאמור, נדחה על שני חלקיו. באשר לערעור על הכרעת הדין עמד בית המשפט על כך שטענותיה של המבקשת מכוונות נגד ממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית, אשר מבוססים היטב בחומר הראיות. כמו כן, לא מצא בית המשפט עילה לביטול הרשעתה, משעניינה של המבקשת לא עומד באמות המידה שנקבעו בפסיקה לצורך ביטול הרשעה. גם הערעור על חומרת העונש מצא בית המשפט לדחות משנקבע כי העונש שהוטל מאזן נכונה את כל השיקולים, מה גם שהמבקשת נמנעה מנטילת אחריות על מעשיה לאורך כל הדרך.

המבקשת ממאנת להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי, אשר הוגשה ביום 30.1.2019 יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע העונשים שהוטלו עליה עד להכרעה בה.

4. בבקשתה עותרת המבקשת לעיין מחדש בהלכה שנקבעה בע"פ 2083/96 כתבנ' מדינת ישראל, פ"דנב(3) 337 (1997) (להלן: עניין כתב) לעניין החובה להוכיח נזק קונקרטי; חוזרת על טענותיה לעניין הנזק הקונקרטי שייגרם לה, לטענתה, אם הרשעתה לא תבוטל; ועוד עותרת להקלה בעונשה.

5. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור על נספחיה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הבקשה אינה מעלה שאלה משפטיות או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצתאור (הדר חיפה) בע"מ, פ"דלב(3) 123 (1982)), ודחייתה לא תגרום לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)).

6. לא מצאתי כל עילה להתערב בקביעות בתי המשפט קמא לפיהן עניינה של המבקשת לא עומד באמות המידה שנקבעו בעניין כתבלעניין ביטול הרשעה, ואין בעניינה כדי להצדיק עיון מחדש בהלכה זו. מה גם שקביעות הערכאות קמא לעניין הנזק הקונקרטי שלטענתה יגרם לה אם הרשעתה לא תבוטל הן קביעות עובדתיות אשר אין זו מדרכה של ערכאת ערעור להתערב בהן, לא כל שכן ב"גלגול שלישי" (ראו, מבין רבים, רע"פ 4749/18 גירון' מדינת ישראל, בפסקה 7 (10.7.2018)).

7. יצוין כי לא הועלתה כל טענה משפטית בעניין עתירת המבקשת להקלה בעונשה, מה גם שהלכה היא כי לאתינתרשות ערעור בבקשה שעניינה חומרת העונש ולא במקרה של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה (ראו, מבין רבים, רע"פ 9090/18 עודה' מדינת ישראל, בפסקה 5 (3.1.2019)). המקרה שלפניי אינו כזה.

8. לכך יש להוסיף כי הבקשה שלפניי הוגשה יום לפני המועד שנקבע לתשלום הקנס והפיצוי, חרף העובדה כי פסק הדין קמא ניתן למעלה משלושה שבועות לפני כן. בית משפט זה עמד לא פעם על כך שאין מקום להגשת בקשות לעיכוב ביצוע "בדקה התשעים", מתוך תקווה כי קוצר הזמן יביא לעיכוב ביצוע העונש (השוו, בהקשר של בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר, לרע"פ 2588/12 עבאסי נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (29.3.2012)).

9. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית וממילא נדחית עמה הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ד בשבט התשע"ט (30.1.2019).

ש ו פ ט
